

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt VI. Felicitate & victoriis Mahometanorum non probari, eorum legem esse à Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

Tertia via, qua Mahometus processit, fuit, quod documēta veritatis non attulit, nisi quæ de facili à quovis mediocriter sapiente, naturali ingenio agnosci possint; quin potius vera, quæ docuit fabulis, & falsissimis doctrinis miscuit, ut quod DEUS sit unus, sitque Creator omnium rerum, & quod ei timor & honor exhibendus sit. At quod pietatis opera exercenda sint, quilibet etiam parum doctus intelligit esse faciendā, & quæ etiam antequam Mahometus illa scriberet, in Evangelio plenius continentur. Lex vero Religionis Christianæ plurima documenta tradit veritatis, divinius hominibus revelatæ, quæ excedunt totius humani intellectus virtutem, & facultatem; ut est Trinitas personarum, in unitate essentiae Divinæ, generationis arcæum, Divinæ incarnationis mysterium, & Eucharistiæ ineffabile Sacramentum, & similia, quæ omnia superant omnem creatum intellectum; de quibus *Eccl. 1. 3.* dicitur: *Multa supra sensum hominis ostensa sunt tibi,* & Prophetæ in *Psal. 118.* *Considerabo mirabilia de lege tua.* Item, *Mirabilia facta est scientia tua ex me confertata est, & non potero ad eam.* Id est, ex me, attingere. & *Apost. 1. Corinth. 2.* *Quæ sunt Dei, nemo novit, nisi Spiritus Dei; nobis autem revelavit per Spiritum sanctum.*

*Eccl. 1. 3.**Psal. 118.**1. Cor. 2.*

Quarta via, qua Mahometus in propagatione suæ legis usus est, sicut in *precedenti* diximus, fuit tyrannica violentia & potentia armorum. Non enim signa adhibuit supernaturaliter data, quibus solis divinæ inspirationis conveniens testimonium adhibetur, dum operatio visibilis, quæ non potest esse nisi Divina, ostendit Doctorem veritate invisibiliter inspiratum. Ubi notandum, quod non aliqui Sapientes in rebus Divinis excitati & humanis, à principio crediderunt ei; sed homines bestiales in desertis errantes, omnis doctrinæ Divinæ prorsus ignari, per quorum multitudinem, alios armorum violentia in suam legem coëgit.

Illustrius vero Christiana Religio, non sic armorum potentia introducta est, ut in *precedenti* cap. dictum: quia DEO non placent violenta obsequia; sed mitis prodigiis, & operibus visibilibus, quæ totius naturæ superant virtutem & facultatem, videlicet mirabili curatione languorum, mortuorum resurrectione, celestium corporum mirabili mutatione; & quod mirabilis est, humanarum mentium inspiratione; ut Idiote & simplices, dono Spiritus sancti repleti, summam sapientiam, & facultatem in instanti consequerentur. Unde soli Christiani prædicationibus, martyrio, & miraculis, non vi aliqua temporali, omnium nationum gentibus Christi fidem suaserunt, quod Prophetæ ita Spiritu prævidens ait: *In omnem terram exivit sonus eorum, & in fines orbis terræ verba eorum.* Unde *Lactantius* dicit: *Denique nulla gens tam inhumana est, nulla Religio tam remota, cui aut possessio Christi, aut sublimitas Majestatis ignota sit.*

Psal. 118.

Quinta via, qua Mahometus in dilatatione legis suæ usus est; fuit, quia nulla Divina oracula præcedentium Prophetarum, ei testimonium perhibent, quin potius, quasi omnia veteris & novi testamenti documenta, fabulosa narratione depravavit, ut patet ejus Alcoranum insipientibus, & astuto consilio liberos veteris, & novi testamenti suis sequacibus non reliquit legendos, ne per eos falsitatis arguerentur: E converso vero, quia fides Christiana ex lege veteri, & Prophetarum oraculis veritatis suæ habet clarissima testimonia, Christus mandat scrutari scripturas, dicens Joan.

5. Scrutimini scripturas: illa sunt, quæ testimonium perhibent de me.

Ex quibus satisfactum esse creditur quæstioni, qua quærebatur, Quare tanta populorum multitudo sectæ Mahometi erroribus & fautoribus plenè adhæret? Nec de hoc debent multum homines admirari, qui in nobilissima Christiana Religione militant; quoniam, ut Scriptura sancta testatur, *stultorum infinitus est numerus,* *Eccl. 1. & Matth. 20.* dicitur, *Multi sunt vocati, pauci vero electi.* Unde etiam major est vilium rerum, quam pretiosarum multitudo, ut ferri, plumbi, quam argenti, & auri, & pauciores pretiosi lapides, quam non pretiosi. Hæc Turcremata.

*Eccl. 1.**Matth. 20.*

CAPUT VI.

Felicitate & victoriis Mahometanorum non probari, eorum legem esse à Deo.

CUR in fide Christi (objiciunt Mahometici) toto orbe propagata, passus est DEUS innumeros populos Mahometi opere ab imperio Christi seduci, & ad suam legem compelli, Mahometique dominationem indies feliciter augeri: si igitur Christus est DEUS, illicque Mahometus adversus, cur se à Mahometo superari passus est? Vera igitur, inquit Saraceni, fides nostra est, vestra autem falsa: hoc igitur potissimum argumento adversus Christianos se defendunt, quo etiam multi ex Christianis ignari ita obvolvuntur, ut quid respondeant prorsus ignorent.

Michael de Medina *lib. 1. de rell. in Deum fide* affect aliquas rationes, quibus præmuniri possint, qui forte videntes Mahometanorum prosperitatem, nutarent in fide; nimirum, inquit, familiarè esse infidelibus, ut in præsegni vita felicitate aliqua fruantur, vel quod bona quædam moralia faciant, quæ divinam Magnificentiam quodammodo remunerare non dedecet, ut de Romanorum felicitate docuit Augustinus. Aut quod magis credendum est, ad probandos fideles. De quo etiam argumento optimè ante Medinam egit *Savanarola lib. 4. cap. 7. de triumpho Crucis.*

Elegantissimè vero inter alias PIUS II, in *Epistola* Morbisano Turcarum Principi missa, propè finem proposuit satisfaciendi dubitationi, simulque errorem, sive astutiam Mahometi rejicit, ac detegit, præcipientis Saracenis, ne de Alcorano disputationem admittant: præmissa igitur aliquorum legis Mahometicæ errorum confutatione, sic ait: *Cognoscis jam, nisi fallimur, veritatem, & majestatem nostræ legis, nec utilitatem ignoras: incipisque de tua diffidere, & ardes desiderio disputandi, velleque latius cuncta discurre; sed obstat legifer tuus, & inquirere verum prohibet, & interminatur, & clamat: Non est mea lex, quæ disputationi subjiçienda sit, cave ne quid loquaris: arma sunt in manu mea: dum nihil credis, multum imperii adeptus es. Qui non audiunt meam vocem, gladio conterendi sunt, enis meæ legis dignitatem tueur. In Arabia ortus ejus fuit ex patre principio, quantum creverit, vides. Egyptum adjeçi meæ legi, & Syriam, & Mesopotamiam, & Libyam, & Indiam, & Mauritaniam, & partem Hispaniæ, & divitem Asiam, & doctam Græciam, & fortem Thraciam, & nobilem Macedoniam, sunt, & aliæ quamplurimæ Regionis sub Imperio meæ legis, quæ armis, non verbis quæsitæ sunt. Muliebri est verba refulere,*

fellere, viri ferro decertant. Si non fuisset vera mea lex, non dedissent superi Imperio nostro, nec non Dominationi nostræ tantos successus, atque prosperitates. Aniam nos Deus, & legis odorem sentiens, gratulatur, & sternit iter victoris nostris. Sed audi quam inanis est timor: *Omnia qui malum faciunt* (inquit in Evangelio veritas) *odit lucem*. Fures nocte domos perfodiunt, & in obscuro adulteri latitant, non adhibent testes, qui peccant, nolunt deprehendi mendaces. Cum his sentit tuus legifer.

Veretur ne disputando suæ legis vanitates innotescant, veretur ne pudenda sua detegantur. Prohibet disceptari verbis: armis defendi suam legem jubet, nec alium Judicem quam ferrum deposcit: multumque goriatur de suæ legis incrementis. Diximus cur creverit, plebes voluptas allexit: neque inficiamur multas tuæ gentis victorias partas, & ingentia confecta bella. Tuæ victoriæ nihil habent miraculi, ad quas nunquam, nisi grandi prerogativa tuorum ventum est. Sed quid agimus? non his argumentationibus stat recta fides, Vici, fidi hostes, Imperium teneo. Si sic licet arguere, vera fuit sub Alexandro Magno, tot victoris illustrato, & sub ejus successibus religio, qui & in Græcia, & in Asia, & in Syria, & in Ægypto, & Libya, & in Perside, & in Scythia, & in Indis regnare, imperio per arma quæsitio. Vera etiam Romanorum fides usque ad priorem Constantinianam, qui o: bem tibi ferro subjecerunt, & omnes domos quas adire re gentes. Scimus tamen & Alexandrum, & ejus hæredes, & Romanos, & qui sub eis erant, Judæis exceptis, Idola coluisse, alii Jovem, alii Martem, alii Mercurium, alii Solem, & Lunam, & alii sidera. Multi etiam, ut Ægypti, animalia bruta colebant. *Quis nescit* (inquit unus ex Poëtis) *Vulsi Babynice, qualis domens Ægyptus portensa colat? Crocodilon adorat*. Et quod stultius fuit, & allium, & porcos, & cepe inter numina posuerunt. Præclara tamen Ægyptiorum victoriæ memorantur, licet de Onide proditum est, qui victum peragravit orbem. Ego & Deos Ægyptiorum recipimus, & veram eorum Religionem fatebitur, quia vicerunt? Non sic ratio suadet, neque sic Judæi sentiunt, qui victi ab Assyriis, & ab Antiocho, & à Romanis, & in servitutem ducti, non tamen victorum leges, de diis acceperunt, sed victi, & angariati, & mille modis oppressi in sua lege manentur.

Nec nos Christiani cum prælio superamur, aut aliis calamitatibus affligimur, legem nostram, aut relinquimus, aut accalamus: sed arbitramur piam DEUM nos tanquam filios, propter peccata, quæ committimus, verberare, quia non paremus Evangelio, non servamus legem nostram, neque manemus in traditione sanctorum Patrum, sed victi fragilitate aberramus, & labimur, ut homines. Ipse vero lapsos corrigit, & plagis multis nostras iniquitates emendat. Cognoscimus errata nostra, & considerantes quæ fecimus, minorem esse potamus, quam delictum non ignoramus. Si cadimus in bello, si amittimus Regnum, si iugo servitutis opprimimur, dicimus cum Daniele Propheta, *Danielis 2. Deum esse in celo, qui revelat mysteria, novat tempora, & transferit regna, ut universi cognoscant, quod dominatur in excelsis in Regno hominum: & cui voluerit dabit illud*.

Novimus DEUM & Judæos, & Christianos posse cum vici, & voluisse aliquando, alterius

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

sectæ hominibus subicere. propter offensas populi, qui cum ad iracundiam provocavit: sed con versi ad DEUM non desperamus misericordiam consequi. Quamvis enim *irascitur Deus* (ut inquit Propheta) *non tamen obliviscitur misereri*. Pius est, & benignus, nec deserit clamantes ad se. Absit autem, ut propter victoriam, meliorem esse credamus Religionem vincendum. Sic enim fatendum esset, omnes, qui vicerunt Hebræos melius de Deo sensisse, quam ipsi victi, quod neque tu diceret, neque tuus legifer, qui defensionem suæ traditionis in armis collocat, & omne genus ratiocinationis effugit, maximum iniquitatis indicium.

Non sic Beatus PETRUS, qui donatus à Christo Domino, cælestis Regni clavibus, & Pastor constitutus gregis Christiani, paratum se, ait, rationem omnibus reddere, de ea, quæ erat in eo, fide, nec aliter suos auditores edocuit. Et beatus Laurentius Martyr, *mea nox* (inquit) *obscurum non habet, sed omnia in luce clarescunt*. & in Evangelio *Luc. 11*. Non probat Dominus eam, qui lucernam accendit, & sub modio ponit; sed super candelabrum eam esse vult, ut luceat omnibus, qui sunt in domo: & prædicari verba sua super tecta jubet, & de se ipso dixit: *Math. 10. Ego palam locutus sum mundo*. Deceptores, & Pseudopropheta in angulis prædicant, & volunt occulta esse, quæ dicunt, aut juramenta taciturnitatis exigunt, sicut Romæ accidit in his, qui bacchanalia celebrant. In occulto enim Deo suo sacrificantes, nullam flagitium libidinis omittebant.

Quod si alia non essent contra tuam legem indicia, hoc unum sufficere potuit, quia prohibuit ejus sacrorum in disputationem venire. Sciebat non æqua esse, neque vera, quæ tradiderat: videbat vererem, & novam legem contra se stare, intuebatur Philosophorum acutissimas rationes sibi adversas esse; nec speravit in cæta hominum, aut in scholis virorum excellentium sua deliramenta posse defendi. Animadvertit homo sagax, & ingeniosus in malo; gentiles, qui Deos colebant, damnatos esse, & jam propemodum exterminatos, nec Judæis locum esse, quorum lex translata esset, cum Sacerdotio ad Christianos. Cumque statuisset novam legem, idemque sibi nomen daret, speravit, quod modo evenit, iratum DEUM Christianis, qui suæ legis mandata transgrediebantur, adversus transgressores, victoriam concessurum: atque idcirco suæ legis defensionem in armis collocavit, quam alioquin hominibus gratam, propter licentiam voluptatum, non ambigebat.

Diaboli hoc fuit inventum. Antiquus hanc viam suæ nequitiæ serpens excogitavit, qui cum vidisset sese procul ejici, & Christiana Religione auferente, idola deseri, nec amplius Deorum multitudini locum esse, sed unum tantum DEUM adorari cum Patre & Spiritu sancto JESUM Christum, Heraclio imperante, Mahometis spiritum excitavit, eumque sibi ministrum elegit, hominem prius Idololatram, fortuna pauperem, mente superbum, natione Arabem, qui consilio quorundam usus Judæorum, & Christianorum perveriorum, inter quos fuit Sergius spiritu ambitionis inflatus, legem veterem edidit, ex veteri, & nova conflata, multis inepit extrinsecus adjectis: legem diximus, quia legem vocat; nos blasphemiam rectius appellamus.

Hactenus PIUS Pontifex.

D d 2

TERTIA